

wp. 17.09.2014r. R

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 22 553 70 71 22 553 78 86 Radom 48 368 99 08	22 553 78 21 22 553 78 22 Radom 48 368 99 18	
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ II

Dnia 15 września 2014 r.

Sygn. akt II SAWa 1623/14

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Fundacja Panoptykon
ul. Orzechowska 4/4
02-068 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU ODPOWIEDZI NA SKARGĘ

W wykonaniu zarządzenia z dnia 12 września 2014 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Skarżącemu - Fundacji Panoptykon odpis odpowiedzi na skargę z dnia 8 września 2014 r.

Małgorzata Plichta

specjalista

POUCZENIE

1. Strona i jej przedstawiciel ma obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby (art. 70 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.). W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane pod dotychczasowym adresem pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.).
2. Strona traci uprawnienie do żądania zwrotu kosztów, jeżeli najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia, nie zgłosi wniosku o przyznanie należnych kosztów (art. 210 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.).
3. Do każdego pisma strony należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom i dla dołączenia do akt sądowych (art. 47 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.). § 2. Odpisami w rozumieniu § 1 mogą być także uwierzytelnione fotokopie bądź uwierzytelnione wydruki poczty elektronicznej.

4. Zgodnie z treścią art. 46. § 1. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) każde pismo strony powinno zawierać:

- 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
- 2) oznaczenie rodzaju pisma;
- 3) osnovę wniosku lub oświadczenia;
- 4) podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
- 5) wymienienie załączników.

§ 2. Gdy pismo strony jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania, a w razie jego braku - adresu do doręczeń, lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sprawy, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt.

§ 3. Do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który przedtem nie złożył pełnomocnictwa.

§ 4. Za stronę, która nie może się podpisać, podpisuje pismo osoba przez nią upoważniona, z wymienieniem przyczyny, dla której strona sama się nie podpisała.

Warszawa, dnia 8 września 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżąca:
Fundacja Panoptykon
ul. Orzechowska 4/4
02-068 Warszawa

Organ administracji:
Szef
Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego
ul. Rakowiecka 2 A
00-993 Warszawa
reprezentowany przez:
r. pr. Romana Brzozowskiego
(pełnomocnictwo w załączeniu)
adres dla doręczeń:
jak adres organu

ODPOWIEDŹ ORGANU NA SKARGĘ

W odpowiedzi na skargę Fundacji Panoptykon, dalej: „Fundacja”, z dnia 20 sierpnia 2014 r., doręczoną do organu w dniu 22 sierpnia b.r., na decyzję Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, dalej: „Szefa ABW”, z dnia 16 lipca 2014 r., nr P-9132/2014, utrzymującą w mocy decyzję Szefa ABW z dnia 6 czerwca 2014 r., nr P-7087/2014, odmawiającą udostępnienia informacji publicznej w następującym zakresie:

1. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego przekazuje lub przekazywała amerykańskiej Agencji Bezpieczeństwa Narodowego jakiekolwiek informacje w ramach programów ORANGECRUSH lub OAKSTAR?;
2. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego jest lub była członkiem partnerstwa BUFFALOGREEN?;

działając na podstawie załączonego pełnomocnictwa, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.), dalej: „P.p.s.a.”, **wnoszę o oddalenie** skargi w całości, jako nie znajdującej usprawiedliwionych podstaw.

Odpowiadając na zamieszczone w skardze zarzuty, jak również ustosunkowując się do zawartych w niej wniosków, organ podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w obu zaskarżonych decyzjach, a zarazem stwierdza, co następuje.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż wydane decyzje odpowiadają prawu, a toczące się w niniejszej sprawie postępowanie prowadzone było w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami, co powoduje, iż nie można uznać, że zostało obciążone wadami uzasadniającymi uchylenie zaskarżonych rozstrzygnięć.

W dalszej kolejności organ podkreśla, iż Fundacja, w porównaniu do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, nie podniosła żadnych dodatkowych argumentów. Nowością w skardze jest natomiast zarzut naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 16 ust. 2 pkt 2 uoddip. Fundacja w lakoniczny sposób odniosła się zaś w swojej skardze do zasadniczego argumentu organu, przytoczonego w decyzji II instancyjnej, to jest, że wnioskowane przez nią informacje pozostają poza zakresem uoddip. Zdaniem organu bowiem, prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o faktach, natomiast aktualnie, informacje o udziale polskich służb specjalnych w ww. programach, czy partnerstwie są niepotwierdzonymi domysłami, a sama ustawa o dostępie do informacji publicznej ma posłużyć Fundacji do potwierdzenia prawdziwości informacji pochodzących od Edwarda Snowdena.

Faktem jest, co podnosi Fundacja w swojej skardze, iż podmiot wnioskujący o udostępnienie mu informacji publicznej nie musi podawać uzasadnienia swojego wniosku, jednak nie można już zgodzić się z wnioskodawcą, iż w konsekwencji, podstawą takiego wniosku mogą być również niepotwierdzone domysły, czy domniemania (*przedostatni akapit skargi*). W ocenie organu, czym innym jest brak obowiązku uzasadniania wniosku, a czym innym, o co wnioskodawca pyta w swoim wniosku. Jak wynika z lektury skargi, jej autor nie dostrzega tej różnicy. Jak wiadomo zaś, pytać można w trybie uoddip o określone fakty i stany istniejące w chwili udzielania informacji (*patrz: postanowienie NSA z dnia 19 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 8/11*). Natomiast w przedmiotowej sprawie Fundacja pyta w swoim wniosku nie o fakty. Trudno bowiem Agencji udzielić odpowiedzi na pytanie o jej udział w programie, czy partnerstwie, które obiektywnie rzecz ujmując funkcjonują w kategoriach domysłu czy nawet plotki, to jest nie ma dowodu na ich istnienie.

Fundacja zaznaczyła w skardze, iż prezentacja we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „*niepotwierdzonych domysłów*” miała jedynie na celu przedstawienie kontekstu wniosku i ułatwienie zrozumienia jej argumentacji. Dla organu oznacza to jednak zupełnie co innego, a mianowicie, pośrednie potwierdzenie przez wnioskodawcę, że pytał jednak w swoim wniosku nie o fakty. Fundacja dysponując bowiem pewnymi medialnymi doniesieniami na interesujący ją temat, podjęła próbę potwierdzenia ich prawdziwości w odniesieniu do udziału ABW w ww. programach i partnerstwie. Wykorzystała w tym celu ustawę o dostępie do informacji publicznej, której *ratio legis* jest zgoła odmienne.

Jak podnosi Fundacja, z informacji ujawnionych przez Edwarda Snowdena udział polskich służb specjalnych w ww. programach polegał na przekazywaniu NSA informacji dotyczących obywateli polskich, co zdaniem Fundacji budzi poważne wątpliwości z perspektywy konstytucyjnych zasad ochrony prywatności, a także zasady legalizmu. Przypominając jedynie, że Szef ABW jest zobowiązany działać zgodnie z zasadą legalizmu, wynikającą z art. 7 Konstytucji RP, uzasadniona jest konkluzja organu, iż we wniosku Fundacji z góry zakłada się, iż ABW bierze udział w nielegalnych przedsięwzięciach, co, jak podkreślono w uzasadnieniu decyzji II instancyjnej, nosi, zdaniem organu, znamiona insynuacji.

Odnosząc się zaś do zarzutu Fundacji, iż ABW nie dość jasno i przekonywująco uzasadniła, dlaczego ujawnienie informacji objętej przedmiotowym wnioskiem może spowodować szkody dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłoby z punktu widzenia jej interesów niekorzystne, zauważyć należy, iż w przypadku decyzji odmownej dla wnioskodawcy, jej uzasadnienie nigdy nie będzie dostatecznie przekonywujące dla adresata takiego rozstrzygnięcia. Granicą przekonywania wnioskodawcy o słuszności rozstrzygnięcia organu jest to, aby nie doszło do ujawnienia informacji, których organ nie powinien ujawniać. Innymi słowy, organ nie może dopuścić, przy okazji uzasadniania odmowy udostępnienia informacji publicznej, do ujawnienia informacji niejawnych, pozostających w zainteresowaniu Fundacji. Jest to o tyle skomplikowane dla organu, iż przepisy uodpid przewidują, że organ władzy publicznej może albo udzielić tej informacji, albo w drodze decyzji odmówić jej udostępnienia. Zdaniem organu, niekiedy sama odmowa udzielenia informacji publicznej może nieść ze sobą ważną informację, ponieważ świadczy o podjęciu przez dany podmiot jakichś działań, które wymagają utajnienia. Jak wspomniano już, przepisy aktualnie obowiązującej ustawy nie przewidują możliwości pozwalającej ABW i innym służbom specjalnym nie potwierdzać i nie zaprzeczać, iż posiadają pewne informacje, którymi nie mogą dzielić się z opinią publiczną. W obecnym stanie prawnym brak reakcji organu jest równoznaczny z jego beczynnością.

W kwestii kontroli społecznej, podkreślić należy, iż kontrola ta sprawowana jest za pośrednictwem stosownych organów władzy ustawodawczej i wykonawczej. Prezes Rady Ministrów oraz Szef ABW są obowiązani przedstawiać informacje i wyjaśnienia na żądanie stałych i nadzwyczajnych komisji sejmowych. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 3 ustawy o ABW oraz AW i art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 140 uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r., poz. 32, z późn. zm.) przedmiotem kontroli wykonywanej przez Komisję do Spraw Służb Specjalnych są wszelkie sprawy dotyczące służb specjalnych, zaś posłowie tej komisji mogą kierować do Prezesa Rady Ministrów: dodatkowe interpelacje, wnioski o przedstawienie informacji bieżących, zapytania poselskie oraz pytania w sprawach bieżących, co zapewnia kontrolę działań służb specjalnych.

Kontrola, o której mowa powyżej, odbywa się na podstawie przepisów prawa, to jest Regulaminu Sejmu i z zachowaniem zasad ochrony wynikających z ustawy z dnia 5 sierpnia

2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z późn. zm.), które to przepisy łącznie zapewniają prawidłową kontrolę nad działalnością służb, w tym Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, ale co istotne z punktu widzenia ochrony informacji, z zachowaniem zasad wynikających z ww. ustawy.

Co do zarzutu naruszenia art. 16 ust. 2 pkt 2 uoddip, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu obu zaskarżonych decyzji imion, nazwisk i funkcji osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, należy wskazać, iż w przypadku ABW, stanowisko takie zawsze zajmuje jej Szef, co wynika z zasady hierarchicznego podporządkowania. Aktualnie obowiązuje Decyzja Nr 19 Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z dnia 10 lutego 2014 r. w sprawie upoważnienia dyrektora Biura Prawnego Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego do załatwiania spraw z zakresu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Podkreślić zatem należy, iż stanowiska osób zajmujących się w Agencji sprawami z zakresu uoddip są zawsze jednolite ze stanowiskiem Szefa ABW bądź upoważnionego przez niego na podstawie ww. decyzji dyrektora Biura Prawnego ABW, których podpisy widnieją pod decyzjami. Zatem nie ma powodu, aby wymieniać w uzasadnieniu decyzji danych, o których mowa w art. 16 ust. 2 pkt 2 uoddip, skoro stanowisko w danej sprawie zajmuje Szef ABW, bądź upoważniony przez niego kierownik podległej mu jednostki organizacyjnej – Biura Prawnego. Nadto, dane identyfikujące funkcjonariuszy podlegają ochronie na zasadzie art. 35 ust. 1 ustawy o ABW oraz AW, a są udostępniane jedynie w trybie przewidzianym w art. 39 ust. 3-6 tejże ustawy.

Na marginesie należy także podkreślić, iż z dotychczasowej praktyki sądowej ABW w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej wynika, iż żadna z decyzji Szefa ABW, poddana kontroli sądowno-administracyjnej, nie została w jakikolwiek sposób zakwestionowana z powodu braku dodatkowego elementu takiej decyzji, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 2 uoddip.

Uwzględniając powyższe, jak również nie dopatrując się w przeprowadzonym w niniejszej sprawie postępowaniu oraz zaskarżonej decyzji wskazanych przez skarżącą Fundację naruszeń, które pozwalałyby uznać złożoną przez nią skargę za uzasadnioną, wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- egzemplarz dla strony przeciwnej,
- kopia pełnomocnictwa

RADCA PRAWNY
Roman Bzozowski
WR2043